

her til Lands er en stærk Bevægelse henimod at prøve paa at faa det Ord „Naade“ ud af vort Sprog, men at jeg vil betragte det som i højeste Grad beklageligt, om disse Bestræbelser skulle lykkes. Jeg har i det Stykke den gammeldags Tro og Mening, at Ordet „Naade“ er et godt Ord i og for sig og heller ikke noget slet Ord, naar det anvendes overfor de fattige af de rige i rent menneskelige Forhold. Jeg for min Part skal slet ikke prøve paa at bestride, at der ogsaa efter denne Lov med god Grund kan anvendes Ordet „Naade“, men jeg tror rigtignok ogsaa, at der ifølge § 2 utvivlsomt maa være Tale om en Ret for de fattige, der ere over 60 Aar gamle.

Min Mening om det foreliggende Lovforslag er kortelig denne, at jeg tror, at det vil virke til stor Velsignelse for mangfoldige, og jeg kan ganske slutte mig til en æret tidligere Taler i, at Loven vil virke saaledes for flere tusinde Hjem her i Landet. Jeg tror, at Loven vil blive modtagen med stor Taknemlighed af mangfoldige. Jeg tror, at alle, som have haft med Sogneraadsforhold at gøre i en længere Aarrække, ville vide, at Smaafolk, der ere komne op i denne Alder, som der her er Tale om, ville være overordentlig taknemlige for denne Haandsrækning i Slutningen af deres Liv og ville være overordentlig taknemlige for, at denne Hjælp bliver ydet dem ikke som hidtil, da den havde de almindelige Følger, som hænge sammen med at komme ind under Fattiglovens Regler, men saaledes, at de komme til at staa helt anderledes og i et Forhold, der efter min Mening nødvendig vil blive nøjagtig det samme som det, hvori de Smaataarsfolk nu staa, der blive understøttede af de fattiges Kasse. Jeg stønner ikke rettere, end at det, at det er Sogneraadene, der forestaa Udbelingen, og ikke Bestyrelsen for de fattiges Kasse, ikke gør nogen som helst væsentlig Forskel paa Forholdet. Jeg vil meget gerne tro, at vi ved denne Lov ere meget langt fra at have naaet det endelige Maal for, hvad der skal gøres i denne Retning. Det vilde jo være urimeligt at tro noget saadant, da det er en Begyndelse, vi ere inde paa, saa jeg skal gerne give det ærede Medlem fra Kjøbenhavn Ret i, at vi ere langt fra at kunne sætte Punktum ved denne Sag, men jeg tror paa den anden Side aldeles bestemt, at vi

ere paa gode Veje til at faa gjort en god Begyndelse. Jeg beklager kun i højeste Grad, at Forsøget har vaart en saa højrøstet Modstand i visse Kredse, som det har, fordi jeg tror, at det vil blive en af Hindringerne for, at Loven vil øve den Velsignelse, navnlig i Begyndelsen, som jeg tror, at den under andre Omstændigheder vilde, naar den var gaaet ud af Rigsdagen med samme Enstemmighed, som det synes, at Lovforslaget om Frihavnen vil kunne opnaa.

Naar jeg skulde udtale mig om enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, vil jeg sige, at jeg for min Del beklager, at man ikke i § 2 har faaet en Bestemmelse ind om, at de Folk, der ere imellem 50 og 60 Aar, og som have tilbagebetalt den modtagne Fattighjælp, kunne faa Lov til at komme med. Ligeledes kunde jeg have ønsket, at Bestemmelsen i § 9 om den ene og senere de 2 Millioner havde været affattet saaledes, at Statskassen under alle Omstændigheder skulde have udredt Halvdelen. Jeg tilstaa imidlertid, at jeg tror, der er gjort en god Begyndelse, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved disse enkelte Punkter. — Kun skal jeg tillade mig at gøre et Par Henstillinger til den højtærede Indenrigsminister. Naar det nemlig hedder i § 3, at Indenrigsministeren skal foreskrive en Formular, der skal bruges ved denne Lovs Udførelse i Livet, haaber jeg, at den højtærede Indenrigsminister vil lade sig det være magtpaaliggende at affatte Formularen saa simpel og letforstaaelig, at den uden stor Ulempe og Møjsighed vil kunne benyttes af de Menneker, baade de fattige og Sogneraadene, for hvem den er bestemt. — Ligeledes skal jeg tillade mig at gøre den Henstilling til den højtærede Minister, om der ikke kunde være Anledning til at søge at faa en Lov gennemført paa Rigsdagen, der fikrede Sogneraadene en noget større Medhjælp, end de hidtil have haft, saaledes at de kunne faa lønnet Medhjælp til de umaadelige Arbejder, der Aar efter Aar lægges over paa dem, thi jeg tror, det vilde være meget hensigtsmæssigt. — Da Tiden som sagt er saa langt fremrykket, skal jeg indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, skønt jeg kunde ønske at gøre forskillige andre, og slutte mig til de ærede Medlemmer, der have anbefalet Lovforslaget til Tingets bedste Velvilje.